

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: J. S.
bytem
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2016, č. j. KUZL-50045/2016-2, sp. zn. KUSP-50045/2016/DOP/Ti,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke krajskému soudu se žalobce domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž, odbor občansko-správních agend, ze dne 9. 6. 2016, č. j. 037903/2016/12, sp. zn. MeUKM/020671/2016 361-1489 (dále jako „prvostupňové správní rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. b) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“).
3. Přestupků se měl žalobce dopustit z vědomé nedbalosti dne 26. 3. 2016 ve 3:40 hod., kdy řídil motorové vozidlo značky Š. F., RZ:, v na ve směru jízdy od budovy Night clubu v takové době po požití alkoholických nápojů, kdy ještě byl pod vlivem jejich vlivem. To bylo zjištěno hlídkou Policie ČR provedeným vyšetřením certifikovaným analyzátozem alkoholu v krvi Dräger Alcotest 7510 výrobní č. AREL 0043 s naměřenou výslednou střední hodnotou 0,88 ‰, zjištěnou na základě dvou měření v čase 03:42 hod. v hodnotě 0,86 ‰, resp. v čase 03:47 hod. v hodnotě 0,90 ‰. Při zohlednění maximálně dovolené chyby a expertně stanovené nejistoty v přepočtu na hodnotu alkoholu v těle ve výši 0,24 ‰, tak byla u žalobce prokázána minimální hladina alkoholu ve výši 0,64 ‰. Současně bylo zjištěno, že žalobce neměl v době při řízení vozidla u sebe řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla. Tímto jednáním žalobce porušil § 5 odst. 2 písm. b) a § 6 odst. 7 písm. a) a písm. b) zákona o silničním provozu. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena s odkazem na § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), a dle § 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 14 000 Kč a dále byl žalobci uložen podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. c) a § 14 odst. 1 přestupkového zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 10 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí. Žalobci byla současně uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč (§ 79 odst. 1 zákona o přestupcích).
4. Proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí žalobce podal v zákonné lhůtě odvolání, které však nesplňovalo zákonné náležitosti, protože byl žalobce obratem správním orgánem vyzván k jejich doplnění do 3 dnů od doručení výzvy. V doplněném odvolání žalobce především namítal, že výrok rozhodnutí nesplňuje zákonné požadavky, kdy z výroku není zřejmé, zda k přestupku došlo na veřejně přístupném anebo soukromém pozemku. Žalobce dále v odvolání namítal nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost prvostupňového správního rozhodnutí, a také nesprávné užívání zkratk při zápisu právní normy – zákona o silničním provozu. Žalobce také v odvolání namítal vymezení materiální stránky přestupku, resp. že naplnění materiálního znaku přestupku nebylo prokázáno. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí všemi uplatněnými odvolacími námitkami zabýval a řádně zdůvodnil jejich nedůvodnost.

II. Shrnutí žalobní argumentace

5. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný nerespektoval uplatněné odvolací důvody a poškodil práva žalobce, zejména narušením rovného přístupu ke všem účastníkům řízení, a také porušením zásady rovnosti před zákonem. Nezákonnost rozhodnutí spatřoval žalobce především s ohledem na lhůtu, v níž odvolací správní orgán rozhodl o zamítnutí odvolání. Jelikož žalovaný projednal podané odvolání v neuvěřitelně krátké lhůtě, měl žalobce za to, že podanému odvolání nebyla věnována dostatečná pozornost a veškeré odvolací důvody žalobce nebyly řádně posouzeny. Není možné, aby o odvolání bylo rozhodnuto ve lhůtě, v níž se krajský úřad vyjadřuje k námitkám v doplnění odvolání ze dne 12. 7. 2016, pročež je evidentní, že odvolání nebylo dříve posuzováno, přičemž obdobné věci žalovaný mnohdy posuzoval i šest měsíců.
6. Žalovaný tak podle žalobce porušil § 7 odst. 1 zákona č. 500/2000 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něhož mají dotčené osoby při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Navíc podle citovaného ustanovení správní orgán postupuje vůči všem dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od nich plnění procesních povinností rovnou měrou.
7. Žalobce měl nárok na důkladnější posouzení jeho odvolání. Oprávněná úřední osoba nevěnovala odvolání žalobce dostatečnou pozornost a porušila tak § 2 odst. 1 správního řádu, podle něhož správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Žalobce má za to, že v daném případě došlo k porušení již výše zmíněného § 7 odst. 1 správního řádu, a také k narušení ústavních práv žalobce, konkrétně práv uvedených v čl. 96 odst. 1 Ústavy ČR, z něhož plyne, že všichni účastníci řízení mají před soudem rovná práva.
8. Dále došlo k porušení § 2 odst. 1 správního řádu a též čl. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož jsou lidé svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Podle žalobce oprávněná úřední osoba porušila při rozhodování o podaném odvolání žalobce veškeré výše uvedené zákonné povinnosti, když odvolání zamítla nepřiměřeně rychle v porovnání s běžnou praxí odvolacího správního orgánu.
9. Žalovaný se nezabýval skutečnostmi, zda žalobce naplnil materiální znaky daných přestupků. Konstatoval, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu, kdy mají být na pozemních komunikacích respektována pravidla stanovená zákonem o silničním provozu. Žalobce je však toho názoru, že nikoliv každé porušení těchto pravidel musí být přestupkem. Skutek je třeba vnímat v širších souvislostech a vzít v potaz další okolnosti, které mohly jednání ovlivnit a zejména možnost, zda mohl žalobce svým jednáním kohokoliv ohrozit. Žalobce má za to, že vzhledem k době spáchání předmětného skutku, byla možnost kohokoliv takovým jednáním ohrozit velmi nízká.
10. Podle žalobce se ve správním řízení nepodařilo správním orgánům prokázat ani existenci naplnění formálních znaků přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, když z uvedeného ustanovení vyplývá, že „fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) cit. zákona řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.“

Naplnění těchto znaků nebylo v celém správním řízení prokázáno (s ohledem na nízké hodnoty alkoholu naměřené v dechu žalobce a po započtení detekční hranice měřicího přístroje a potenciální přirozené hladiny alkoholu v dechu), protože výsledná hodnota zjištěného alkoholu nebyla dostatečná pro prokázání toho, zda žalobce byl pod vlivem alkoholu do takové míry, že by toto množství mohlo mít vliv na jeho reakce při řízení motorového vozidla. Jelikož toto se správním orgánům nepodařilo prokázat, vznikla tak pochybnost o tom, zda vůbec došlo ke spáchání předmětného přestupku i po formální stránce.

11. S ohledem na výše uvedené měl žalobce za to, že byl zkrácen na svých právech, pročež soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. V písemném vyjádření k žalobě ze dne 26. 1. 2017 žalovaný uvedl, že nesouhlasí s obsahem žaloby, neboť má za to, že jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s § 3 správního řádu, a že i způsob vedení správního řízení byl zcela v mezích jak správního řádu, tak i přestupkového zákona, jakož i zákona o silničním provozu.
13. Žalovaný zcela odmítl žalobcem tvrzenou nestandardní dobu projednání odvolání. Správní orgány jsou často kritizovány za to, že nerozhodují ve lhůtách stanovených správním řádem a nyní nakonec i za to, že se lhůty pro rozhodování snaží místy i dodržovat. Fakt, že žalovaný dodržel zákonnou lhůtu k projednání věci, nemůže být interpretován jako porušení rovnosti účastníků řízení před zákonem.
14. Ve věci byly jednoznačně naplněny formální znaky a i materiální znak. Přitom žalovaný připomněl bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kdy formálním znakem skutkové podstaty přestupku není přímo ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku není vyžadováno, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. V případě žalobce nešlo o žádný zbytkový alkohol nebo opomenutí, nýbrž žalobce řídil vozidlo krátce poté, co si notně zavlhl (řídil necelou hodinu poté, co vypil dvě velká dvanáctistupňová piva). Ve věci přitom nebyly shledány žádné výjimečné okolnosti, které by jednání žalobce dekriminalizovaly. Žalovaný se dále vyjádřil také k naměřeným hodnotám alkoholu v krvi žalobce, kdy ani z judikatury správních soudů nelze dovodit, že by se postih daného přestupku uplatňoval až od „nemarginální“ hranice alkoholu v krvi, resp., že hladina blízká se hodnotě 0,24 g/kg může zakládat rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje. Jinými slovy, hladina alkoholu nad 0,20 g/kg se již považuje za hladinu, která se do těla musela dostat požitím alkoholického nápoje. Žalovaný se tedy v situaci, kdy žalobci byla naměřena hladina 0,64 ‰ (po odpočtu), vůbec nemusel zabývat tím, zda byl žalobce ovlivněn alkoholem, neboť při takové hladině ovlivnění alkoholem nejen nastává, ale je současně prokázáno, že do organismu se alkohol nemohl dostat jinak, než formou alkoholického nápoje.
15. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/52002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
17. Uplatněnými žalobními body žalobce v žalobě jednoznačně vymezil rozsah soudního přezkumu. Tímto také předurčil nejen rozsah soudního přezkumu, ale i obsah tohoto rozsudku, neboť soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). V první části žaloby žalobce uváděl zcela nekonkrétní námitky, které se týkaly odvolacího řízení a postupu odvolacího správního orgánu, resp. oprávněné úřední osoby. Žalobci vadilo údajné příliš rychlé projednání odvolání a rozhodnutí o něm v krátké lhůtě. V této souvislosti se domníval, že odvolání nebyla věnována dostatečná pozornost a nemohly být řádně posouzeny veškeré odvolací důvody, které žalobce uplatnil. Žalobce také žalovanému vytkl, že v obdobných věcech rozhodoval mnohdy i 6 měsíců. Toto své tvrzení však žalobce nijak neupřesnil. Jelikož žalovaný, resp. oprávněná úřední osoba, při rozhodování o odvolání žalobce porušila podle žalobce zákonné povinnosti a zamítla odvolání nepřiměřeně rychle, v porovnání s běžnou praxí žalovaného, porušila podle žalobce povinnosti uvedené v § 2 odst. 1 a § 7 odst. 1 správního řádu, čímž také porušila ústavní zásady rovnosti před zákonem a rovného přístupu ke všem účastníkům řízení.
18. Komplexu výše citovaných tvrzení a námitek žalobce nemohl krajský soud přisvědčit. Krajský soud musí v první řadě vytknout nekonkrétnost těchto námitek, k nimž se za dané situace může soud vyjádřit pouze v obecné rovině tak, jak byly námitky obecně uplatněny. Současně k nim krajský soud uvádí, že je nepovažuje za důvodné, resp. že by mohly zakládat nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány se ve správním řízení (včetně žalovaného v odvolacím řízení) řádně vypořádaly s návrhy a odvolacími námitkami žalobce. Rovněž se správní orgány, především žalovaný v napadeném rozhodnutí, vypořádaly se všemi rozhodnými skutečnostmi, které se v posuzované věci vyskytly.
19. Soud nemohl přisvědčit žalobní námitce spočívající v tom, že žalovaný, resp. oprávněná úřední osoba, nevěnovala dostatečnou pozornost odvolání žalobce a řádně neposoudila veškeré žalobcem uplatněné odvolací důvody, když věc projednala a rozhodla podle žalobce v neuvěřitelné krátké lhůtě. Ze správního spisu k tomu krajský soud zjistil, že prvostupňové správní rozhodnout ze dne 8. 6. 2016 bylo vypraveno dne 9. 6. 2016 žalobci prostřednictvím jeho zástupce. Žalobce proti němu podal blanketní odvolání dne 28. 6. 2016. Dne 29. 6. 2016 byl žalobce prvostupňovým správním orgánem vyzván k doplnění odvolání ve lhůtě 3 kalendářních dnů (vypraveno dne 29. 6. 2016). Výzva k doplnění odvolání byla žalobci doručena fikcí dne 9. 7. 2016 (vypršením 10 dnů od dodání výzvy). Žalobce odvolání doplnil podáním ze dne 12. 7. 2016, které bylo téhož dne doručeno městskému úřadu. Dopisem ze dne 13. 7. 2016 předložil prvostupňový správní orgán odvolání žalobce žalovanému k rozhodnutí o něm. Dle připojené doručanky převzal krajský úřad předkládací dopis, odvolání žalobce a celý přestupkový spis dne 18. 7. 2016. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný dne 19. 9. 2016, tedy 2 měsíce po převzetí věci, přičemž rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 30. 9. 2016.

20. Ke shora provedenému zjištění ze správního spisu krajský soud dále odkazuje na § 90 odst. 6 správního řádu, podle něhož rozhodnutí v odvolacím řízení vydá odvolací správní orgán ve lhůtách stanovených v § 71 správního řádu. Lhůta počíná běžet dnem předání spisu odvolacímu správnímu orgánu k rozhodnutí (§ 88 správní řád). Z § 71 odst. 1 správního řádu vyplývá, že správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu. Pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou nebo jde-li o zvlášť složitý případ, b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3 správního řádu, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.
21. V souvislosti s provedenou citací právní úpravy a rovněž na základě zjištění ze správního spisu nemůže krajský soud přisvědčit námitce žalobce, že žalovaný rozhodl o odvolání v „neuvěřitelně krátké době“, resp. že odvolání zamítl nepřiměřeně rychle v porovnání s jeho běžnou praxí. Z citované právní úpravy totiž vyplývá, že lhůta k rozhodnutí odvolacího orgánu počíná běžet dnem předání spisu (ode dne 18. 7. 2016), a rozhodnutí by měl odvolací orgán vydat bez zbytečného odkladu. Pokud žalovaný nemohl vydat rozhodnutí bezodkladně, byl povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od předání spisu, k čemuž se připočítá doba až 30 dnů, jestliže například jde o zvlášť složitý případ. Z uvedeného je tak zřejmé, že žalovaný v žádném případě nepostupoval v rozporu s právní úpravou a o odvolání žalobce nerozhodl v „neuvěřitelně krátké lhůtě“. Naopak o odvolání žalobce rozhodl spíše v delším časovém úseku, než bezodkladně. Řada případů je v rozhodovací praxi správních orgánů podstatně obtížnější a 30 denní lhůta jako mezní k vydání rozhodnutí často nestačí. Nutno dodat, že lhůty pro vydání rozhodnutí jsou lhůty pořádkové, tzn., že jejich nedodržení nemá za následek, že by po jejich uplynutí již nebylo možné v dosud neskončeném řízení pokračovat a rozhodnutí vydat (k tomu srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010-33).
22. Většinou jsou správní orgány kritizovány za to, že o věcech rozhodují nepřiměřeně dlouho. V posuzovaném případě však žalobce tvrdil opak, a sice že žalovaný rozhodl příliš rychle, protože měl žalobce za to, že se jeho odvoláním nemohl dostatečně zabývat. Toto však nebylo žádným důkazem prokázáno. Žalovaný postupoval v souladu s právní úpravou, o odvolání žalobce nerozhodl bezodkladně, nýbrž v delším časovém úseku, a z obsahu jeho rozhodnutí o odvolání vyplývá, že rozhodnutí má všechny zákonné náležitosti a odůvodnění rozhodnutí obsahuje důvody výroku rozhodnutí, dále podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a dále informace o tom, jak se žalovaný vypořádal s návrhy a námitkami žalobce. Krajský soud neshledal u napadeného rozhodnutí žádné okolnosti, které by zakládaly jeho nezákonnost. Vzhledem k tomu, že správní rozhodnutí vydaná v obou stupních správního řízení tvoří jednotný celek, tak soud k tomu ještě doplňuje, že oba správní orgány (prvostupňový i druhostupňový správní orgán) se dostatečně vypořádaly ve svých rozhodnutích se všemi rozhodnými skutečnostmi, které se v posuzované věci vyskytly.

23. Nelze tedy žalobci přisvědčit v tom, že by jeho odvolání nebyla věnována dostatečná pozornost z důvodu příliš rychlého vydání rozhodnutí. Pokud jde o postup žalovaného v uvedené věci a rychlost vydání napadeného rozhodnutí, tak k tomu se krajský soud již vyjádřil výše. Pokud pak jde o údajnou nedostatečnou pozornost věnovanou odvolacím důvodům žalobce, pak k tomu žalobce neuvedl jediný argument či konkrétní výtku, v níž by specifikoval konkrétní porušení právních předpisů žalovaným. Není tak zřejmé, v jakém směru se žalovaný dostatečně nezabýval odvoláním či odvolacími důvody žalobce. Tvzení žalobce tak zůstalo pouze v rovině spekulací. Totéž se týká úvahy žalobce o tom, že jiné obdobné věci žalovaný posuzoval mnohdy i 6 měsíců. Z uvedeného tvrzení není zřejmé, o jaké věci a jak moc obdobné věci se mělo jednat a čím konkrétně byla odůvodněna delší rozhodovací lhůta 6 měsíců (mohlo jít nepochybně o zvláště složitý případ nebo o případ, v němž byl zpracováván znalecký posudek, nebo bylo nařizováno místní šetření či se nedařilo doručit písemnosti do ciziny). Konkrétní okolnosti, které by umožnily porovnat případ žalobce s jiným obdobným případem, však žalobce neuvedl. Za těchto okolností tedy porovnání s tzv. „běžnou praxí“ odvolacího správního orgánu nebylo možné.
24. Pokud žalobce namítal porušení § 2 odst. 1 správního řádu a dále § 7 odst. 1 správního řádu, pak ani těmito námitkám nemohl soud přisvědčit. Z nekonkrétně uplatněné námítky žalobce totiž není zcela zřejmé, jak mělo dojít k porušení uvedených ustanovení. Podle § 2 odst. 1 správního řádu postupuje správní orgán v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. K tomuto soud odkazuje na již výše provedený výklad, v němž uzavřel, že žalovaný v odvolacím řízení postupoval v souladu s § 90 odst. 6 a § 71 odst. 1 a 3 správního řádu, když vydal napadené rozhodnutí. Jiné okolnosti, než výtku na příliš rychlý postup žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí, žalobce ani neuváděl. Z námitek žalobce tak není zcela zřejmé, jakým způsobem měl být porušen § 2 odst. 1 správního řádu. Porušení tohoto ustanovení krajský soud neshledal.
25. Podle § 7 odst. 1 správního řádu mají dotčené osoby při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou.
26. Žalobce tvrdil, že žalovaný při svém postupu v uvedené věci porušil § 7 odst. 1 správního řádu, neboť odvolání žalobce nevěnoval dostatečnou pozornost, přitom však žalobce měl nárok na důkladnější posouzení. Došlo tak k narušení rovného přístupu ke všem účastníkům řízení, a také narušení zásady rovnosti před zákonem. S tímto tvrzením žalobce se krajský soud neztotožnil. Žalobce v žádném ohledu neupřesnil, v čem nebylo posouzení věci žalovaným důkladné, v čem konkrétně správní orgán pochybil a svá tvrzení žalobce žádným důkazem neprokázal. Není ani zřejmé, z čeho žalobce dovozoval tzv. „běžnou praxí“ tohoto odvolacího správního orgánu. Obě správní rozhodnutí mají veškeré zákonné náležitosti a řádně se vypořádaly se všemi ve věci podstatnými okolnostmi (prvostupňový správní orgán v rozsahu devíti stran svého rozhodnutí a žalovaný v rozsahu 11 stran svého rozhodnutí). Krajský soud žádné pochybení na straně žalovaného neshledal, při jeho postupu ve věci nedošlo k porušení rovného přístupu ke všem účastníkům řízení ani k narušení zásady rovnosti před zákonem. Za této situace tedy nemohla být ani porušena ústavní práva žalobce ve smyslu čl. 96 odst. 1 Ústavy ČR, podle něhož mají

všichni účastníci řízení před soudem rovná práva. Nemohl být dále porušen ani čl. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož jsou lidé svobodní a rovni v důstojnosti i v právech.

27. Zásada rovnosti dotčených osob logicky nachází své opodstatnění a uplatnění jen tehdy a tam, kde v příslušných procedurách současně vystupuje více dotčených osob společně, resp. vedle sebe. Přitom lze rozlišit situace, kdy těchto více dotčených osob může mít společný zájem, a dále situace, kdy těchto více dotčených osob má rozdílné zájmy. Podle zásady formulované v § 7 odst. 1 správního řádu o rovném postavení dotčených osob, by všechny tyto osoby, bez ohledu na svou zájmovou orientaci, měly mít v daných postupech správních orgánů naprosto rovné procesní postavení. Nutno však uvést, že v procedurách upravovaných správním řádem velmi často vystupuje jen jedna dotčená osoba, jak tomu bylo i v nyní posuzované věci. Rovnost mezi dotčenými osobami tedy nemohla být v uvedené věci narušena.
28. Žalobce dále vytýkal žalovanému, že se nezabýval naplněním materiálního znaku daného přestupku. Podle žalobce totiž vzhledem k době spáchání předmětného skutku existovala jen malá možnost někoho jednáním žalobce ohrozit. Podle žalobce se správním orgánům nepodařilo prokázat ani naplnění formálních znaků přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Dle žalobce je totiž s ohledem na velmi nízké naměřené hodnoty alkoholu v dechu sporné, zda žalobce byl v době spáchání uvedeného přestupku pod vlivem alkoholu do takové míry, že by zjištěné množství alkoholu mohlo mít vliv na jeho reakce při řízení motorového vozidla. Jelikož toto nebylo prokázáno, vznikla tak pochybnost o tom, zda došlo ke spáchání přestupku.
29. Podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu se dopustí fyzická osoba přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) cit. zákona, řídí vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu.
30. Podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu řidič nesmí řídit vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu.
31. Pokud jde o výtky žalobce stran materiálních a formálních znaků přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, pak těmito námitkám nemohl krajský soud přisvědčit. Oba správní orgány se těmito okolnostmi ve svých rozhodnutích zabývaly. Již prvostupňový správní orgán v rozhodnutí uvedl, že žalobce se dne 26. 3. 2016 při policejní kontrole podrobil dechové zkoušce ke zjištění množství alkoholu v dechu, přičemž byly zjištěny pozitivní hodnoty – 0,86 ‰ alkoholu a 0,90 ‰ alkoholu (v čase 3:42 hod. a 3:47 hod.). S naměřenými hodnotami řidič souhlasil, odmítl však podepsat výtisky dechových zkoušek, nežádal další lékařské vyšetření ani odběr krve. K požití alkoholu uvedl, že skutečně dne 25. 3. 2016 v době od 20:00 hod. do 23:00 hod. vypil 4 panáky slivovice o objemu 0,4 dcl. Podle policejní kontroly měl žalobce po požití alkoholu chování ovládané, byl z něj však cítit alkohol, oči měl zarudlé, pohyby koordinované. Podle prvostupňového správního orgánu žalobce řídil osobní motorové vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou mohl být pod vlivem alkoholu, neboť dechovými

zkouškami provedenými ověřeným přístrojem Dräger byla u něho zjištěna střední hodnota měření 0,88 ‰ alkoholu. Po zohlednění metrologických specifik daného měřidla představuje uvedené zjištění výslednou hodnotu od 0,3 do 1,00 ‰ alkoholu (po odečtu hodnoty 0,24 byla zjištěna hodnota **0,64 ‰** alkoholu). Správní orgán se zabýval výsledky dechových zkoušek v souladu s pracovním postupem č. 114 – MP-C008-08, Metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu zpracovaného Českým metrologickým institutem na základě zadání Ministerstva dopravy a spojů. Dle shrnutí pracovního postupu je nutné při pozitivních zkouškách na alkohol minimálně jednou zopakovat měření po uplynutí nejméně 5 minut. V posuzované věci byla prodleva mezi dechovými zkouškami 5 minut (něco málo přes 5 minut). Procentuální rozdíl ve výsledcích obou měření odpovídal metodice (rozdíl mezi výsledky obou měření nesmí být větší než 10 ‰). V posuzované věci tedy hlídka policie ČR dodržela při měření postup požadovaný shora uvedenou metodikou. Prvostupňový správní orgán k tomu dále uvedl, že žalobce porušil důležitou povinnost řidiče vyplývající z § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť v provozu na pozemních komunikacích řídil vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod vlivem alkoholu. Do doby, než je z organismu vyloučen veškerý požitý alkohol, nesmí řidič řídit. Dobu potřebnou k vyloučení alkoholu z organismu není možné jednoznačně určit, protože na délku vylučování alkoholu působí mnoho faktorů (aktivita osoby, psychický stav, množství požitého alkoholu, četnost požívání alkoholu, schopnost organismu osoby tyto látky vylučovat, stupeň únavy apod.). Alkohol zasahuje všechny orgánové systémy, nejvíce mozek a játra. Čím více alkoholu je zkonzumováno, tím více stoupá jeho koncentrace v krvi. Vstřebávání alkoholu na lačno je rychlejší než při současném požití potravy. Alkohol v krvi neovlivní ani požití kávy, pouze vyvolá pocit osvěžení. Z lidského organismu se po ukončení požívání alkoholu vylučuje či spaluje 0,12 – 0,18 ‰ alkoholu za hodinu. Tuto dobu nelze nijak výrazně ovlivnit ani pitím kávy či studenou sprchou. Dochází pouze k utlumení subjektivního pocitu ovlivnění alkoholem, nikoliv však k odstranění vlivu alkoholu na schopnost řízení motorového vozidla. Vedle naplnění formálních znaků přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu byl v uvedené věci naplněn i materiální znak přestupku upravený v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Tento byl podle prvostupňového správního orgánu naplněn již ohrožením zájmu společnosti, když chráněným zájmem je zde bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a potažmo i zachování života a zdraví všech osob. Svým jednáním totiž žalobce především zvýšil riziko vyvolání kolize či způsobení dopravní nehody a tím i způsobení materiální škody a ublížení na zdraví ze strany řidiče, jehož reakce byly ovlivněny požitím alkoholického nápoje. Alkohol ovlivňuje schopnost mozku kontrolovat a koordinovat pohyby těla. To pak reaguje na neočekávané situace mnohem pomaleji a mění tak normální situace na silnici, které jsou pod kontrolou řidiče, na situace skrytě nebezpečné. Ovlivňuje i schopnost řidiče posoudit rychlost a vzdálenost ve vztahu k nehodě. Pod vlivem alkoholu si řidič myslí, že je lepším řidičem, než ve skutečnosti. Přirozené zábrany se s přibývajícím vlivem alkoholem ztrácejí.

32. Také odvolací správní orgán se vyjádřil ve svém rozhodnutí k jednotlivým znakům přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Na straně 4 svého rozhodnutí žalovaný připomněl, že vliv alkoholu rozhodně není pouze záležitostí čistě subjektivních pocitů žalobce, a že osoba pod vlivem alkoholu není vždy schopna rozpoznat změnu svých schopností právě v důsledku požití alkoholu. Jak např. vyplývá

z článku uveřejněného v časopise Journal of Studies on Alcohol č. 61 z roku 2000, autorů Paula L. Zadora, Sheily A. Krawchuk a Roberta B. Voase pod názvem Alcohol – Related relative risk of driving fatalities and driver impairment in fatal crashes in relation to driver age and gender: An update using 1996 data, pak řidiči ve věku od 21 do 34 let, kteří řídí vozidlo pod vlivem alkoholu od 0,50 do 0,79 ‰, násobí riziko vzniku dopravní nehody se smrtelnými následky 7x oproti řidiči zcela střízlivému.

33. Podle žalovaného je tak nutné odmítnout námitku žalobce, že nelze v jeho případě hovořit o naplnění materiálního znaku přestupku. Žalovaný ještě připomněl, že v ČR platí zásada nulové tolerance alkoholu pro všechny řidiče bez výjimky. Z napadeného rozhodnutí městského úřadu je zcela jednoznačné, že správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z přestupkového spisu Policie ČR., jehož součástí jsou i záznamy o provedené dechové zkoušce s pozitivním výsledkem. Správní orgán se správně zabýval tím, zda se výsledky obou měření nelišily o více než 10 % a zda byla souprava Dräger technicky způsobilá k měření. V daném případě proběhla tři měření, když první dvě jen v odstupe 2 minut, což nebylo dostatečné. Proto zcela správně za relevantní dechové zkoušky vzal prvostupňový správní orgán zkoušky učiněné ve 3:40 hod. (0,86 ‰) a ve 3:47 hod. (0,9 ‰). Postupoval tak zcela se zásadou in dubio pro reo, kdy v úvahu vzal nejnižší zjištěnou hodnotu alkoholu a dále pak tu nejvzdálenější. Naměřené hodnoty lze bez dalšího považovat za pozitivní zjištění přítomnosti alkoholu, a tyto jednoznačně prokazují, že žalobce skutečně řídil vozidlo buď bezprostředně po požití alkoholického nápoje, nebo pod jeho vlivem. Český metrologický institut stanovil, vycházející ze současné dostupné úrovně znalostí, u přepočtového koeficientu maximálně pesimistickou hodnotu nejistoty, která činí v intervalu hodnot naměřených dechovým analyzátozem v rozmezí 0,21 až 1,50 g/kg (‰) expertním odhadem $\pm 0,20$ g/kg (‰) s výhradou budoucí možné změny na základě nově získaných výsledků. Takto byla stanovena tzv. toleranční pole pro vyhodnocení výsledků získaných dechovým analyzátozem, což v praxi znamená, že hodnota zobrazená na displeji dechového analyzátoru menší nebo rovna 0,24 ‰ představuje, že výsledek vyšetření je negativní. Zatímco hodnoty zjištěné v rozmezí 0,25 ‰ až 0,54 ‰ znamenají, že u vyšetřované osoby se v krvi nachází množství alkoholu odpovídající rozmezí 0,2 až 0,3 ‰ a při hodnotách 0,55 ‰ až 1,26 ‰ představuje toto množství 0,3 až 1,00 ‰ alkoholu v krvi.
34. S ohledem na uplatněnou odvolací námitku se žalovaný dále vyjádřil v napadeném rozhodnutí k naplnění materiálního znaku přestupku. NSS ve svém rozsudku sp. zn. 5 As 104/2008 dovodil, že je vždy nutné prokazovat ze skutkových okolností materiální znak přestupku, když tento znak nelze automaticky předpokládat jen samotným naplněním formálních znaků. K naplnění materiálního znaku přestupku žalovaný v posuzované věci doplnil (k závěrům prvostupňového správního orgánu), že zájmem společnosti skutečně není, aby do silničního provozu zasahoval řidič ovlivněný alkoholem, jež negativně ovlivňuje jeho rozlišovací a rozhodovací schopnosti. Pokud jednáním žalobce nevznikla žádná škoda, neznámá to, že nebyl naplněn materiální znak přestupku. Přestupek dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu spadá do skupiny přestupků tzv. deliktů ohrožovacích. V ČR platí nulová tolerance alkoholu při řízení vozidel. Při ohrožovacím deliktu nastupuje odpovědnost řidiče již tím, že vykonává činnosti, při níž by mohl ohrozit bezpečnost osob, majetku a veřejný pořádek. Fakt, že žalobce nenaboural do stromu, nesrazil chodce, cyklistu nebo neboursal do protijedoucího vozidla, neznámá, že

nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Naopak ta byla naplněna i přesto, že (naštěstí) k přímému škodlivému následku v důsledku nezodpovědného chování žalobce coby řidiče, nedošlo.

35. Obdobně se vyjádřil NSS ve svém rozsudku ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28, v němž uvedl, že *„Společenskou nebezpečnost jednání stěžovatele nikterak nesnižuje, byla-li by dálnice v perfektním technickém stavu, panovali-li by ideální atmosferické podmínky, byl-li by snad stěžovatel na vozovce zcela osamocen. I za těchto „laboratorních“ podmínek bylo třeba hodnotit jednání stěžovatele jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrana života, zdraví a majetku (...). Formálním znakem skutkových podstat přestupků, dle nichž bylo jednání stěžovatele kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen někdo život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter.“*
36. Přestože se posledně uvedený rozsudek NSS vztahoval k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, tím spíše mohou být jeho závěry použity k požití alkoholu před řízením vozidla. V posuzovaném případě bylo žalobci naměřeno množství alkoholu, které by zřejmě odpovídalo (při 80 kg váhy muže) tomu, že žalobce usedl do vozidla asi hodinu poté, co vypil 2 velká dvanáctistupňová piva. Nešlo o žádný zbytkový alkohol nebo o opomenutí, žalobce zkrátka řídil vozidlo krátce poté (či s nedostatečným odstupem poté), co požil alkohol, přestože mu zákon o silničním provozu v § 5 odst. 2 písm. b) ukládá povinnost neřídit motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po jeho požití, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu. Tuto povinnost žalobce nerespektoval. Současné nebyly v případě žalobce zjištěny žádné výjimečné okolnosti, které by jednání žalobce dekriminalizovaly. Ve shodě s žalovaným (viz strana 9 napadeného rozhodnutí) krajský soud uvádí, že materiální stránka přestupku byla naplněna již vykonáním řízení vozidla v době, po kterou byl žalobce coby řidič ještě pod vlivem po požití alkoholického nápoje nebo bezprostředně poté, co jej požil. Nebylo přímo nutné ohrozit jiné účastníky silničního provozu a někdo život, zdraví či majetek, postačovalo, že jednáním žalobce došlo k ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Jednání žalobce, v jehož důsledku řídil vozidlo pod vlivem alkoholu, je velmi společensky nebezpečné a neakceptovatelné. Závažnosti přestupku také odpovídá výše sankce, kterou je možné podle zákona uložit za spáchaný přestupek. Rovněž výsledná hladina naměřeného alkoholu byla poměrně vysoká, když po odpočtu všech tolerancí a odchylek přesahovala hranici 0,6 ‰.
37. K ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje a naplnění formálního znaku přestupku se vyjadřoval i NSS ve svém rozsudku ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78. v němž mj. uvedl, že *„Předchází-li orgány veřejné moci do jisté míry obraně obviněných prostřednictvím argumentů souvisejících s tzv. fyziologickou hladinou tím, že za prokazatelné ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje považují pouze hodnoty vyšší než 0,20 g/kg alkoholu v krvi, je jejich chování vedeno pochopitelnou snahou o zefektivnění výkonu veřejné moci (přestože se může jevit problematickým z hlediska zásady*

legality, která se uplatní i ve správním trestání). Z takového postupu však není možno bez dalšího dovodit, že se postih daného přestupku fakticky uplatní až od „nemarginální“ hranice alkoholu v krvi, resp. že této hladině se přibližující hodnoty, jako je 0,24 g/kg v posuzované věci, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje.“

38. Z výše uvedeného lze tedy uzavřít, že hladina alkoholu v míře nad 0,20 g/kg v krvi se již považuje za hladinu, která se do těla musela dostat požitím alkoholického nápoje. Pokud tedy v posuzovaném případě byla žalobci naměřena hladina 0,64 ‰ (po odpočtu odchylky), správní orgány se již nemusely zabývat tím, zda byl žalobce ovlivněn alkoholem při řízení vozidla, protože při takovéto hladině již ovlivnění schopností nastává, a současně je zřejmé, že se do organismu žalobce alkohol nemohl dostat jinak, než formou požití alkoholického nápoje.
39. S ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit žalobci ani v tom, že jeho jednání postrádalo jakoukoliv nebezpečnost, neboť mezi třetí a čtvrtou hodinou ranní existovala jen velmi nepravděpodobná možnost, že by svým jednáním mohl někoho ohrozit. Jak již bylo výše uvedeno, při ohrožovacím deliktu nastupuje odpovědnost řidiče již tím, že vykonává činnost, při níž by mohl ohrozit bezpečnost osob, majetku a veřejný pořádek. Fakt, že v důsledku protiprávního jednání žalobce nedošlo k přímému škodlivému následku, neznámá, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Řízení vozidla pod vlivem alkoholu nejméně v hladině 0,64 ‰ (po všech možných odpočtech a zohlednění veškerých nepřesností) je vysoce společensky nebezpečné, a to v jakoukoliv denní či noční hodinu. Jak již bylo výše uvedeno, odborné studie prokázaly až sedminásobné zvýšení rizika smrtelné dopravní nehody u řidiče s takovou hladinou alkoholu oproti řidiči střízlivému. Vzhledem k uplatněným žalobním námitkám je třeba také zdůraznit, že výsledná naměřená hladina alkoholu u žalobce nebyla v žádném případě zanedbatelná či nízká a zjištěné množství rozhodně mohlo mít vliv na reakce žalobce coby řidiče motorového vozidla. V takovém stavu nesmí v souladu se zákonem řídit motorové vozidlo. V posuzované věci byly jednoznačně naplněny formální znaky předmětného přestupku a rovněž materiální znak. Závadné jednání žalobce bylo ve správním řízení jednoznačně prokázáno. Naopak žalobce svá tvrzení neprokázal žádným důkazem.

V. Závěr a náklady řízení

40. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. října 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.